

var blevet væsentligt forbedret i Folketinget, kan jeg for saa vidt give det ærede Medlem Ret paa dette Punkt, men jeg vil dog her betone, at vi efter Umyndighedslovens § 46 har en Bestemmelse, hvori det hedder: „For saa vidt Retten skønner, at den umyndiggjorte er ude af Stand til selv at drage tilbørlig Omsorg for sin Person, paahviler dette Værgen. Bestemmelse herom kan træffes enten i Forbindelse med Umyndiggørelsen eller under særlig Sag“ o. s. v. Det vil altsaa sige, at saa snart vi har en personlig Umyndiggørelse, en Umyndiggørelse efter den gældende Lov, har Værgen og Pupilauctoriteterne i Virkeligheden alle de Beføjelser, som der her er Tale om. Som Følge heraf blev det Lovforslag, jeg fremsatte, formuleret, som det blev, idet det ellers paa Forhaand vilde have indeholdt en Indskrænkning af den gamle Umyndighedslov. Noget andet er, at jeg har ikke haft noget imod, naar man i Folketinget ønskede at skabe endnu større Betyggelse; og det er sket ved den Tilføjelse, der kom ind i Folketinget.

Jeg beklager, at jeg i Øjeblikket ikke erindrer et Spørgsmaal, som det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) stillede til mig, lige før han sluttede. Hvis det er af større Vigtighed, beder jeg ham gentage det; i modsat Fald kunde vi maaske, da der jo skal være Udvalgsbehandling, tage det frem derunder. I øvrigt skal jeg nu ikke spilde Tingets Tid længere med at imødegaa de Udtalelser, der har været fremsat; der er jo i den lange Forhandling i Folketinget anført en saadan Masse Argumenter baade pro et contra, at man kunde diskutere timevis derom; men jeg synes ikke, det paa nærværende Tidspunkt er rimeligt at gaa mere i Dybden. Jeg har ganske vist den Opfattelse, at denne Forhandling her, hvor fredelig den end er i Formen, paa ingen mulig Maade varsler godt med Hensyn til Lovforslagets videre Skæbne; men dette betyder ikke, at jeg ikke vil være villig til at forhandle om enhver Vej, der bliver foreslaaet eller drøftet i Udvalget; det betyder blot, at jeg efter det, der er passeret hidtil — hvis man fra Flertallets Side staar stejlt paa, at man vil gaa den Vej, der blev stemt ned i Folketinget —, ikke nærer nogen større Tro til, at det vil være muligt at naa til Vejs Ende. Det vilde jeg imidlertid meget beklage, og jeg tror ogsaa, at Befolkningen i al Almindelighed i meget høj Grad vilde beklage det.

**Inger Gautier Schmit:** Jeg vil gerne udtale min Glæde over, at Ministeren gen-

nem det fremsatte Lovforslag giver Anledning til Drøftelser angaaende Fremgangsmaader overfor Sædelighedsforbrydere. Man kan maaske i dette Tilfælde anføre Ordet „Nød bryder alle Love“, og jeg skal derfor ikke i mindste Maade udtale Kritik over, at den højtærede Justitsminister har tilbageholdt denne Mand, om hvem sikkert ikke en eneste her paa Rigsdagen vilde udtale, at det var heldigt, om han gik løs, og jeg har, saa vidt jeg har kunnet følge Forhandlingerne i Folketinget, hos de forskellige Ordførere ikke fundet nogen som helst Kritik over den højtærede Ministers Handling i saa Henseende; det er kun det formelle, der er drøftet, og hvorom der har været nogen Uenighed. Det er saa overordentlig rigtigt, hvad den højtærede Minister siger, at der har været stigende Krav i Befolkningen om at faa Sikkerhedsforanstaltninger ligeoverfor Sædelighedsforbrydere overfor Børn og unge. Dette gav sig Udtryk allerede i 1921, idet Dansk Kvindesamfund til Regeringen og Rigsdagen indsendte en Adresse underskrevet af over 106 000 voksne Mænd og Kvinder, som ansøgte om, at det maatte blive forhindret, at Sædelighedsforbrydere kom til at gentage deres Forbrydelser, ansøgte om, at disse Forseelser ikke kunde afgøres ved Bøder, og for det tredje ansøgte om, at Recidivister og Psykopater blev taget i Sikkerhedsforvaring. Samtidig blev der udtalt Ønske om, at der, skønt Straffelovskommissionen ikke havde afgivet Betænkning, dog blev fremsat Lovforslag i saa Henseende. Jeg var absolut blandt de Kvinder, der beklagede, at et saadant Lovforslag ikke fremkom paa den Tid; men jeg kan jo i nogen Maade forstaa, at den daværende Justitsminister følte sig beføjet til at afvente Straffelovskommissionens Forslag, for at han kunde bygge sit Forslag paa dette.

Denne Trang til og dette Ønske om Sikkerhedsforanstaltninger er ikke grebet ud af Luften; de hviler desværre paa de sørgeligste Kendsgerninger. Jeg kan saaledes oplyse, at sidste Aar alene var der i København i Løbet af 9 Maaneder ikke mindre end 210 Tilfælde, hvor Sædelighedsforseelser overfor Børn og unge kom for Politiet, og hvor Værgeraadsmedlemmer maatte bistaa disse Børn; og det er alligevel kun en Del af de Tilfælde, der har fundet Sted, idet vi alle er vel vidende om, at adskillige af disse ikke kommer for Politiet.

Det er altsaa af højeste Vigtighed, at der her sker en Forandring i vor Lovgivning, idet den gamle Straffelov er aldeles utilstrækkelig i sine Bestemmelser heroverfor.